

— Сжщо като другата — зарадвала се жената.

— Разбира се, че е сжща!

— Ехъ, пакъ ще си заживѣемъ честито, почнала да скача отъ радостъ жената.

— Само имай търпение, жено!

— Защо мжжю?

— Погледни ми сининитѣ по главата!

— Отъ какво сж мжжю.

— Торбата ще ти каже.

Бабата била много любопитна взела торбата и казала.

— Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като искочилъ оня ми ти чукъ, че удри бабата по главата, че удри по гърба, удри по главата, удри по гърба! Дърпналъ ѝ единъ бой, какъвто тя и на сънѣ не била виждала. Едвамъ могла да каже:

— Затвори се торбице! и да се спаси.

Чукътъ влѣзълъ въ торбата, селянинътъ я заворилъ и я окачилъ на куката.

— Какво, жено, хубаво ли ще живѣемъ за напѣдъ? — попитала мжжътъ.

— Охъ, лошо човѣче, лошо! Още единъ пжтъ не ходи при вѣтровия баща. Не чакай добро отъ другитѣ.

Минало що минало врѣме, жената отишла у кума си и почнала да се хвали:

— Е, куме, моя мжжъ пакъ се съ такава торба сдоби.

— Ще ми я продадете, кумице!

— Не думай, куме Това не ще да стане . . .

— Четири чифта волове давамъ . . .